

John Sandford

Het kwaad



A.W. Bruna Uitgevers

1

Skye en Henry stonden op de hoek van Union Square in San Francisco, het was begin juni, laat in de middag. Hier probeerden ze een paar dollar te verdienen en om de zoveel tijd werden ze gehuld in de geur van verse popcorn. Skye zag de duivel langsrijden in zijn zwarte T-shirt uit '85, met zijn scheve glimlach, zijn paardenstaart en zijn tot vlechtjes geknoopte baardje. Zijn magere blonde vriendin zat naast hem, met tatoeages die als wijnranken over haar blote schouders liepen en voortanden die in scherpe puntjes waren gevijld. Skye wendde haar blik af en voelde een koude rilling over haar rug gaan.

Henry speelde op een westerngitaar die hij voor vijftig dollar bij een pandjeshuis had gekocht. Skye speelde op haar mondharmónica en gaf de maat aan met haar voet en de halve tamboerijn, die ze aan haar enkel had gebonden, terwijl ze hun versie van 'St. James Infirmary' ten gehore brachten, Henry zoekend naar de akkoorden en zingend:

'When I die, bury me in a high-top Stetson hat...'

Hij klonk op geen enkele manier als een zwarte blueszanger uit de Mississippi-delta. Hij klonk als wat hij was: een blanke amateur uit Johnson City, Texas.

Skye was klein van stuk en had hoge jukbeenderen en groene ogen. Ze droeg een gehaakt hesje in een aardetint, over een olijfgroen leger-T-shirt uit de jaren zestig met korporaalsstrepes op de mouwtjes, een grijze cargobroek en legerlaarzen. Ze had perzikkleurig haar dat vol klitten zat, gebonden in een pluizige vlecht die tot halverwege haar rug reikte.

Henry was een grote, jongensachtige man met appelwangen en een permanente glimlach op zijn gezicht, en hij was gekleed in een donkerblauw Mao-jasje dat tot boven was dichtgeknoopt, een broek in dezelfde kleur en hoge sneakers. Achter hen, tegen de muur, stonden hun rugzakken, groot en van nylon, en aan de zijkant van Skyes rugzak was

een wandelstok van een dennentak zonder schors bevestigd.

'Put a ten-piece jazz band on my tailgate to raise hell as we roll along...' zong Henry.

Ze stonken allebei een uur in de wind. Ze wasten zich wel, elke ochtend in de openbare wc's, maar dat hielp niet tegen de zweetgeur die hun kleren uitwasemde. De wasserette kostte geld, en dat hadden ze op dit moment niet. Op de stoep stond een sigarenkistje met vijf biljetten van een dollar en een handje kleingeld. Van de vijf hadden ze er twee zelf in gelegd, om de langslopende mensen aan te moedigen en om te suggereren dat hun muziek de moeite van het beluisteren waard was.

Ze waren niet de slechtste straatmuzikanten op het plein, maar ook zeker niet de beste, en wat volume betreft moesten ze het afleggen tegen de trompetten van de mariachibands.

Terwijl Henry zich door de blues worstelde, waarbij zijn onvaste bariton een paar keer oversloeg, was Skyes blik gericht op een jonge vrouw die tegen de brandkraan geleund stond en naar hen keek.

Hoorde ze bij de duivel? Ze was van het type waar hij op viel. Slank maar welgevormd. Maar ze was niet blond. De duivel viel op blond.

De vrouw was casual gekleed in een loshangende bontgekleurde blouse, een spijkerbroek en sneakers, maar alle componenten zagen er duur uit: de blouse zou van puur zijde kunnen zijn, de spijkerbroek paste perfect en zelfs de sneakers leken gekocht in zo'n geheime schoenenzaak die alleen bij rijke mensen bekend was.

Haar donkere haar was geknipt door een kapper die wist wat hij deed.

Skye dacht: misschien hoort ze bij de duivel, maar zo niet, dan is ze misschien goed voor vijf dollar? Of tien dollar zelfs? Dan konden ze iets gaan eten en morgenochtend een kop koffie nemen.

Henry hield het voor gezien met 'St. James Infirmary' en zei: 'We kappen ermee. Dit wordt niks.'

'Maar we hebben niet genoeg om te eten. Nog tien minuten, oké? Zullen we dat Keb' Mo'-ding doen?'

'Daar ken ik de tekst nog niet van.' Hij liet zijn blik over het plein gaan. 'We hadden beter naar het park kunnen gaan. We kunnen niet op tegen die klotetrompetten.'

De jonge vrouw die bij de brandkraan had gestaan kwam hun kant op lopen. Ze knikte naar Henry maar richtte het woord tot Skye. 'Ik geef geen geld aan straatmuzikanten, of aan bedelaars... omdat ik bang ben

dat ze er dope voor kopen. Ik kan er wel een zinniger bestemming voor bedenken.'

'Nou, dan word je verdomme bedankt,' zei Skye, met een schorre stem van het roken, voornamelijk wiet.

'Jullie zijn trekkers,' zei de jonge vrouw onaangedaan.

'Wat weet jij daarvan?'

'Genoeg om jullie als trekkers te herkennen,' zei de jonge vrouw. 'Ik heet Letty. Hoe heet jij?'

'Skye. Dit is mijn vriend Henry.' Skye dacht razendsnel na: of deze griet hoorde bij de duivel, of ze konden proberen haar geld af te troggelen. 'Als je ons geen geld wilt geven, heb je dan misschien iets te eten voor ons?'

'Een paar straten verderop is een McDonald's,' zei Letty. 'Daar mogen jullie op mijn kosten zoveel eten als je maar wilt.'

'Zo mag ik het horen,' zei Henry, opeens enthousiast, en zijn rode konen werden nog een tint roder.

De twee trekkers hesen hun rugzakken op hun rug, Henry deed de gitaar in de koffer en ze liepen door de horden toeristen via Geary naar Market Street. 'Waar komen jullie vandaan?' vroeg Letty. 'En waar gaan jullie hierna naartoe?'

Skye zei: 'We zijn de hele winter in Santa Monica geweest en een paar weken geleden hiernaartoe gekomen. Het plan is dat we hier nog een paar weken blijven, wat geld verdienen en dan naar Eugene gaan, en daarna misschien naar Seattle.'

Henry zei tegen Skye: 'Ik zou zweren dat ik Pilot een paar minuten geleden voorbij zag rijden. Ik heb gehoord dat ze deze zomer aan het rondreizen zijn.'

'We blijven uit de buurt van die klootzak,' zei Skye. 'Die gast is de duivel in eigen persoon.'

'Welnee,' zei Henry. 'Pilot is cool.'

'Hij is niet cool, Henry. Pilot is een gevaarlijke gek.'

'Hij zit in de filmscene, man,' zei Henry. 'Hij heeft gezegd dat hij misschien een rolletje voor me kan regelen.'

Skye greep hem bij zijn mouw en dwong hem tot staan. 'Henry. Hij vermoordt je.'

'Ach, onzin.' Henry liep door en ze konden het McDonald's-logo al zien. Hij keek om naar de twee vrouwen en zei: 'Jij begrijpt niet dat je een kans moet pakken als die zich voordoet, Skye. Hij kan een rol voor

me regelen. Dat wil ik, in een film spelen. Dat zou ik dolgraag willen.'

'Waarvoor? Om te voelen dat je leeft? Je leeft nu ook, Henry. Laten we proberen het zo te houden.'

Henry zei niets meer en ze liepen door naar McDonald's.

Binnen brachten de twee trekkers hun calorieënniveau op peil. Henry bestelde een dubbele Quarter Pounder met kaas, een grote friet en een chocomilkshake. Letty zei: 'Doe er ook nog een paar sandwiches bij.'

'Echt?' vroeg Henry.

'Ja, ga je gang.'

Dat deden ze: hamburgers, sandwiches, twee grote friet en voor allebei een milkshake. Letty nam alleen een broodje visfilet en een cola light. Toen ze alles op hun tafeltje hadden uitgesteld vroeg Letty aan Skye: 'En... voel je je veilig als je onderweg bent?'

'Ja, meestal wel,' zei Skye. Ze nam een grote hap van haar hamburger en vervolgde: 'Meestal ben ik met iemand. Dat scheelt. En als ik alleen ben en ik wil verder, ga ik naar een festival, of iets anders waar veel mensen zijn. Dan kun je informeren en iemand zoeken die jouw kant op gaat. Dan trek je verder met hem, of met haar. Soms, als ik geld heb, neem ik de bus. Ik heb een keer in San Antonio een jongen ontmoet die drugs dealde, maar verder was hij oké. Hij heeft een treinkaartje naar Los Angeles voor me betaald. Meer dan driehonderd dollar. En hij hoefde er niks voor terug.'

'Willen ze er meestal wel iets voor terug?' vroeg Letty.

'O, soms denken ze dat ze er iets voor terug kunnen krijgen... maar dan hebben ze pech,' zei Skye. 'En als ze van het soort zijn dat dan gaat aandringen of moeilijk begint te doen, merk ik dat meestal al eerder en haak ik af.'

'Ben je weleens in de problemen geraakt?' vroeg Letty.

Skye keek haar grijnzend aan, liet haar gele tanden zien en zei: 'Je bent wel nieuwsgierig, hè?'

Letty glimlachte terug en zei: 'Ik heb een paar jaar voor een nieuwszender gewerkt.'

Skye hield haar hoofd schuin, nam nog een hap en uiteindelijk zei ze: 'Ja, ik ben een paar keer in de problemen geraakt.'

'Wat heb je toen gedaan?' vroeg Letty.

'Niks. Wat kon ik doen?'

'Ik zou ze vermoord hebben,' zei Letty.

Henry zat naar het binnenste van zijn broodje te staren, maar nu ging zijn blik naar haar en hij zei: ‘Gemakkelijker gezegd dan gedaan.’

‘Dat valt best mee,’ zei Letty.

Skye en Letty bleven elkaar enige tijd aankijken, en Skye zei: ‘Jezus.’ Ze slikte en zei: ‘Je hoort bij Pilot, hè?’

‘Wat?’

Henry keek verheugd op. ‘Ja, echt? Hoor je bij Pilot?’

‘Ik weet niet wie Pilot is,’ zei Letty. ‘Ik studeer hier, aan Stanford. Ik heb met mijn vriendinnen afgesproken op het plein, over een kwartier. We gaan nog één keer shoppen voordat de zomervakantie begint.’

Skye bleef haar weer even aankijken en zei: ‘Shoppen... Ja, dat zie ik je wel doen. Maar je kent Pilot niet? Hij houdt van studentes. Of tenminste, dat soort types.’

‘Nee, ik ken hem niet. Wat is het voor iemand?’

‘Pilot is een klootzak,’ zei Skye. ‘Misschien wel de grootste klootzak van heel Californië. Hij reist rond met zijn discipelen, zo noemt hij ze. Hij neukt ze allemaal, zowel de vrouwen als de mannen.’

‘Niet waar,’ zei Henry. ‘Pilot is geen nicht.’

‘Sluit maar vriendschap met hem, dan kom je er wel achter, met je roze wangetjes,’ zei Skye. Ze stak haar hand uit en kneep hem in zijn wang. ‘En dan heb ik het niet over deze.’

‘Fuck you, Skye,’ zei Henry, maar het klonk niet onvriendelijk.

“De grootste klootzak van Californië”, zei Letty. ‘Dat is bijna hetzelfde als “van heel de vs”. Wat heeft hij misdaan?’

Skye bleef haar weer even recht aankijken en zei: ‘Meer dan een onschuldig studentje misschien wil weten.’

Letty zei: ‘Daar zou je je in kunnen vergissen. Maar vertel, wat heeft hij gedaan? Afgezien van het feit dat hij de hots voor Henry heeft?’

‘Hou op,’ zei Henry.

“Hots voor Henry.” Klinkt goed... Moeten we daar niet een liedje over schrijven?’ vroeg Skye aan Henry.

‘Hou op,’ zei Henry weer, die wist dat de twee vrouwen hem zaten te plagen. Aan Skye vroeg hij: ‘Eet jij die frietjes nog op?’

‘Ja,’ zei Skye. ‘Maar goed... Pilot. Hij heeft dus al die mensen die hij zijn discipelen noemt, en ze stelen voor hem, de mannen, en de vrouwen dragen hun loon aan hem af. En soms verkoopt hij de vrouwen.’

Hij dealt drugs aan tv-sterren en andere mensen met geld, en die doen ook weer dingen voor hem. En als ze een vrouw willen, stuurt Pilot een van zijn vrouwen naar hen toe, die dan alles doen wat ze willen.’

‘Smerig,’ zei Letty.

‘Dit is nog niet eens het ergste,’ zei Skye. ‘Waarschijnlijk lopen er in Hollywood alleen al twintig van dat soort gasten rond. Maar Pilot is zo’n cultfiguur. Hij beweert dat het einde van de wereld nabij is, hij noemt dat “de Grote Val”, en hij zegt dat alleen de outlaws het zullen overleven... mensen zoals hij en zijn discipelen, de drugsbendes, de bikers, de Juggalo’s, de skinheads en dat soort mensen. Hij zegt dat al die groepen zich moeten verenigen en dat ze dat met bloed moeten bezegelen. Door mensen te vermoorden. We hebben allebei gehoord dat hij mensen heeft vermoord. En dat de mensen van zijn bende dat doen.’

‘Allemaal lariekoek,’ zei Henry.

De twee vrouwen negeerden hem en Letty vroeg: ‘Waarom bel je de politie niet?’

‘Omdat we niks feitelijks kunnen vertellen,’ zei Skye. ‘Als wij zeggen “we hebben gehoord dat hij iemand heeft vermoord”, dan vragen zij “Wie?” “Dat weten we niet.” “Wanneer?” “Dat weten we ook niet.” “Wie heeft het jullie verteld?” “We weten niet hoe hij heet... iemand op straat.” Dan zegt de politie “O, nou, we houden het in gedachten”, en dan hangen ze op.’

‘Hm,’ zei Letty.

Skye zei: ‘Hij plukt je zo van de straat.’

Letty liet haar tanden zien, maar het was geen glimlach. ‘Dan snij ik zijn strot door.’

Henry slikte een grijnslach in en zei: ‘Ja, dat zal wel. Pilot lust je rauw.’

Letty bleef hem recht aankijken, totdat hij zijn blik afwendde. Skye zag het en vroeg: ‘Waar heb jij die valse trek vandaan?’

‘Van mijn beroerde jeugd in het noorden van Minnesota,’ zei Letty. ‘Mijn vader heeft ons laten barsten en mijn moeder was aan de drank. Ik heb ons in leven gehouden door muskusratten en wasberen te schieten en te verkopen. Ik liep elke dag door de sneeuw te ploeteren met mijn rattenfallen en mijn .22-pistool. Ik heb wel duizend van die beesten geschoten. Pilot is voor mij niet meer dan de zoveelste muskusrat.’

‘Je zult heel wat ratten hebben moeten schieten om aan Stanford te kunnen studeren,’ zei Skye.

Letty glimlachte en zei: ‘Nou, mijn moeder werd vermoord en de

politieaan die het onderzoek deed, hij en zijn vrouw hebben me geadopteerd. Zij zijn mijn echte vader en moeder. Een lot uit de loterij.'

'Echt?' vroeg Skye.

'Echt,' zei Letty.

'Goh,' zei Skye. 'En je biologische vader?'

'Die heb ik nauwelijks gekend,' zei Letty. 'Een vage schaduw uit het verleden, meer is hij niet.'

'Maar hij heeft nooit... dingen met je gedaan?'

'Nee, dat niet,' zei Letty.

'Wat erg van je moeder,' zei Skye.

'Ja, dank je. Ze kon er niet meer tegen. Ze kon eigenlijk nergens tegen.'

Skye knikte. 'Mijn moeder is net zo. Ze is niet vermoord of zoiets, maar voor zover ik weet woont ze nog steeds in die oude trailer.'

'En je vader?'

'Die zal daar ook nog wel rondhangen... om met mijn jongere zusje te rotzooien, als ze niet al vertrokken is.'

Letty stelde de voor de hand liggende vraag niet, want door Skyes opmerking over haar zusje wist ze het antwoord al.

Skye voelde het aan en gaf het gesprek een andere wending. 'Waarom draag jij zo'n klein tienerhorloge?' vroeg ze, en ze wees naar het rode bandje om Letty's pols.

'O, dat is zo'n sportding, geen horloge. Het geeft aan hoeveel stappen je per dag doet, wat je hartritme is en dat soort dingen.'

Skye hield haar hand op. Ze had een bandje van donkerbruin gevlochten leer om haar pols. 'Mijn armbandje geeft helemaal niks aan.'

'Het jouwe is magischer dan het mijne,' zei Letty.

'Wil je ruilen?'

Letty's wenkbrauwen gingen omhoog. 'Meen je dat? Heeft het geen waarde voor je?'

'Welnee. Ik koop het leer in handwerkwinkels, restanten, voor een paar dollar, en ik maak ze zelf. We verkopen ze als we de kans krijgen.'

'Oké, gelijk oversteken,' zei Letty. Ze maakte het bandje om haar pols los, Skye deed hetzelfde met haar bandje, en ze ruilden.

'Als die Pilot zo'n klootzak is, waarom loopt Henry dan zo met hem weg?' vroeg Letty.

Henry zei: ‘Omdat hij bij de film zit.’

Skye keek hem aan. ‘Weet je, gewoonlijk vind ik je niet dom, maar als het om Pilot gaat wel. Hij vertelt je dat hij op tv is geweest en jij gelooft hem. Als hij op tv is, waarom rijdt hij dan rond in een aftandse Pontiac? Die auto is vijftien jaar ouder dan jij, Henry.’

‘Ik vind het een gave kar, man.’

‘Een ouwe barrel, dat is het.’ Skye wendde zich weer tot Letty. ‘We zijn zo stom geweest om een tijdje met een paar van zijn discipelen op te trekken. Als je in L.A. op straat leeft, of op het strand, loop je ze vanzelf tegen het lijf.’

‘Maar als je zo’n hekel aan ze hebt, waarom trek je dan met ze op?’ vroeg Letty.

‘Omdat ze met je delen,’ zei Henry.

Skye knikte. ‘Dat klopt. Dat is dan wel weer tof van ze. Ze geven je te eten als bereid bent naar Pilot te luisteren als hij het over de Grote Val heeft. Nou, als je barst van de honger, luister je wel.’

‘Ik zou weleens kennis willen maken met die Pilot,’ zei Letty.

Skye zei: ‘Dan ben je niet goed bij je hoofd. Geloof me, die gast is een gemene ellendeling.’

Ze praatten nog een paar minuten en toen keek Letty op haar telefoon hoe laat het was. ‘Ik moet gaan.’

‘Waar woon je, als je hier niet bent?’ vroeg Skye.

‘Nog steeds in Minnesota.’

‘Echt? Misschien kom ik je daar wel opzoeken. Henry en ik waren van plan om naar de motorraces in Sturgis te gaan, want bikers zijn doorgaans best gul. Het enige probleem is dat Pilot daar ook is. In Sturgis, om drugs te dealen. Tenminste, dat heeft hij tegen een vriend van ons gezegd.’

Letty haalde een klein blocnoteje tevoorschijn en schreef haar mobiele nummer erop, met alleen haar voornaam erbij. ‘Als het jullie lukt om naar Minneapolis te komen, bel me dan,’ zei ze. ‘Dan trakteer ik nog een keer op cheeseburgers.’ Ze haalde een biljet van vijftig dollar uit haar tas, vouwde het twee keer dubbel en schoof het met het blocnoteblaadje over de tafel naar haar toe. ‘Hier, voor noodgevallen.’

‘Bedankt. Ik meen het, heel erg bedankt.’ Skye stak het geld in haar zak en vroeg: ‘Denk je echt dat je iemand kunt ombrengen?’

Letty knikte. ‘Dat heb ik al eens gedaan.’

Skye hield haar hoofd schuin. ‘Echt?’

‘Ja, echt. Geloof me, Skye, als het erop aankomt en je moet kiezen tussen jezelf of de ander, dan kies je voor jezelf. En zonder er een schuldgevoel aan over te houden.’

Skye zei: ‘Als jij het zegt. Maar hoor eens, als het lukt om naar Minneapolis te gaan, bel ik je. Ik zou er alleen al naartoe willen voor de hamburgers.’

‘Afgesproken,’ zei Letty. Ze stond op en zei: ‘Pas goed op jezelf, Henry. En als je met de duivel onder de douche staat en hij laat de zeep vallen... Niet oprapen.’

Skye lachte en Henry knikte alleen, want hij had zijn mond vol. Toen Letty was weggelopen en hij zijn eten had doorgeslikt, zei hij: ‘Man, wat een feest. Maar wat ze zei over het vermoorden van mensen, dat was volgens mij pure bullshit.’

‘Nou, dat weet ik niet,’ zei Skye. En na een stilte: ‘Jij hebt de blik in haar ogen niet gezien toen ze het zei.’

Skye en Henry bleven de rest van juni in San Francisco, daarna gingen ze naar Eugene, en op 4 juli, de Dag van de Onafhankelijkheid, waren ze in Seattle. Later die maand kregen ze een lift naar Spokane, waar ze wat geld verdienden voordat de politie hen wegstuurde. Maar ze hadden geluk bij een truckstop waar een trucker hen meenam naar Billings, in Montana.

In Billings namen ze een groot risico... Tenminste, het was Henry die het risico nam, maar ze waren allebei de cel in gegooid als ze waren gepakt.

De trucker had hen afgezet op de vluchtstrook van de I-90, een halve kilometer voor de afslag naar de loods waar hij zijn vracht moest lossen. ‘Ze willen niet dat ik mensen laat meerijden,’ zei hij. Ze hadden hem bedankt en hij was doorgereden. Het was tegen tien uur ’s avonds en ze bevonden zich in het industriegebied aan de rand van de stad, dat werd begrensd door boerenland en een paar bospercelen.

Driehonderd meter verderop zagen ze een groot bedrijfspand te midden van een tiental oranje beveiligingslampen, en achter de grote ruiten stonden landbouwmachines uitgestald: tractoren, aanhangers, combines, sorteermachines en een paar bulldozers. Ze liepen over de ventweg die kant op, want ergens ver daarachter lagen de stad en het stadscentrum, waar ze naartoe wilden.

Ze waren halverwege toen er op het parkeerterrein van het bedrijf een auto stopte. Het was een vrij kleine auto die er snel en duur uitzag. Er stapte een man uit, die naar de glazen deur aan de zijkant van het gebouw liep, de sleutel in het slot stak en naar binnen ging.

Ze liepen langzaam door over de ventweg, in het duister, en ze waren het bedrijfspand tot vijftig meter genaderd toen de man weer naar buiten kwam. Hij had het licht binnen laten branden en ze zagen dat hij alleen een T-shirt en een sportbroekje aanhad. De man keerde hun de rug toe en rende joggend weg over de ventweg, van hen vandaan.

‘Hier,’ zei Henry. ‘Neem mijn rugzak.’

‘Wat?’

‘Neem mijn rugzak, ga van de weg af en verstop je in het groen,’ zei hij. ‘Wacht hier op me.’

‘Wat ga je doen?’

Zonder nog iets te zeggen maakte hij de wandelstok los van haar rugzak en hij rende ermee naar het gebouw. Skye zag hem het parkeerterrein oversteken en naar de zijdeur gaan, ze hoorde het gedempte gerinkel van glas en hij was binnen. Na ongeveer een minuut was hij weer buiten en kwam hij naar haar toe rennen.

Toen hij bij haar was, zei hij buiten adem: ‘Kom mee, we moeten hier weg. Nu meteen.’

‘Wat heb je gevonden?’

‘Zijn portefeuille.’

‘O, jezus, Henry.’

Ze renden totdat Henry steken in zijn zij kreeg, gingen van de ventweg af als ze een auto zagen aankomen, verstoppten zich in het groen van de berm, maakten zich klein, en zodra de kust veilig was en ze op adem waren gekomen, renden ze door. Ze waren anderhalve kilometer in zuidelijke richting gerend toen ze sirenes hoorden en knipperende lichten van politiewagens zagen op de plek waar ze vandaan waren gekomen.

Ze renden weer door, nog een kilometer en nog een, en toen er op de ventweg een politiewagen aan kwam rijden lagen ze op hun buik in de berm. Toen de politiewagen voorbij was krabbelden ze overeind en renden door, zo hard als ze konden, bijna panisch bang, tot na middernacht toen Skye echt niet meer verder kon. Ze zei het tegen Henry en ze gingen van de weg af, kwamen terecht op een stuk boerenland

waar het aardedonker was, en liepen door tot ze bij een groepje bomen kwamen.

Ze rolden hun slaapzakken uit, haalden de zaklantaarn tevoorschijn en keken in de portefeuille.

Achthonderdveertig dollar. Ze konden hun ogen niet geloven: zoveel geld hadden ze nog nooit gehad.

‘Ze gaan de hele streek uitkammen,’ zei Henry. ‘Met man en macht. Ik had niet verwacht dat er zoveel geld in zou zitten.’

‘Dan moeten we ervoor zorgen dat ze ons niet zien,’ zei Skye. ‘Misschien moeten we hier blijven en morgenavond pas weer verder trekken.’

‘Welke kant op?’

Ze wees naar de plek waar ze uit de truck waren gestapt. ‘Er zijn daar een paar wegrestaurants en benzinstations. We wachten op een of andere loser met een kentekenplaat uit een andere staat en we bieden hem vijftig dollar voor de benzine.’

‘En weg zijn we,’ zei Henry.

En zo deden ze het. Ze begroeven de portefeuille in het veld en de volgende avond hadden ze een lift, eerst dwars door de stad en daarna in zuidoostelijke richting. Op 4 augustus, een warme dag, zette een trucker met een adelaarsveer in zijn haar hen af in Sturgis, South Dakota.

De jaarlijkse Motorcycle Rally van Sturgis was al begonnen en ze kwamen terecht tussen een paar duizend bikers, voornamelijk oudere mannen met baarden en met armen die van boven tot onder getatoeerd waren, en zwaarlijvige oudere vrouwen, die eruitzagen alsof ze liever puddinkjes met roze schuimpjes maakten.

En er waren een paar mensen zoals zij.

Trekkers.

Ze waren er twee dagen toen Skye de duivel weer zag, langzaam langsrijdend in zijn zwarte Pontiac met de gouden draak op zijn motorkap, het blondje nog steeds naast hem.

Henry zag hem ook.

Henry slenterde over de markt van Sturgis in het afnemende licht van de namiddag, keek naar de tatoeages en dacht erover er zelf een te laten zetten, iets kleins en stijlvol. Hij keek naar de beenkappen, de leren jacks en de Harley-accessoires. Henry was dan wel een trekker, maar

dat zou hij niet eeuwig blijven. Als hij klaar was met reizen, nam hij zich voor, zou hij een Harley kopen. Hoewel hij een ander merk motor, Italiaans dacht hij, misschien nog wel mooier vond...

Hij keek naar een grote, gespierde man, helemaal in zwart leer vol zilveren klinknagels gekleed, met een halfronde zonnebril en een puntig zwart geitensikje – zo'n sikje zou Henry ook wel willen hebben, maar hij was realistisch genoeg om te weten dat het hem van zijn leven niet zou lukken, want meer dan wat blond pluishaar onder zijn kin had hij niet – toen de vrouw achter hem kwam staan en aan zijn oor likte.

Henry schrok, draaide zich om en daar stond Kristen, met haar gevijlde tanden. Ze droeg een zwartleren bikinibroekje, een reep zwarte tape over haar borsten, waarop de bobbeltjes van haar tepels te zien waren, en zwarte laarzen met heel hoge hakken. Ze had een zilveren ringetje door haar neusvleugel, en een tongpiercing. Haar hele lichaam zat vol tatoeages van Wonder Woman.

'Wel, wel, wie hebben we hier?' zei ze. 'Als dat onze Henry niet is. Pilate is naar je op zoek. Hij heeft de producer gesproken en hij denkt dat hij een rolletje in de miniserie voor je heeft. Denk je dat je een cowboy kunt spelen?'

Henry wist niet wat hij moest antwoorden of waar hij moest kijken. Hij begon te blozen en deed een stapje achteruit, maar hij zei: 'Nou, verdorie, ik ben opgegroeid in Johnson City, Texas. Dus ik denk dat ik dat wel kan, een cowboy.'

'We zijn op dit moment locaties aan het scouten. Weet je wat dat is?'

'Yep, dat weet ik.' Hij had ooit een locatiescout gesproken in Pasadena, Californië.

'Mooi zo. Ellen en ik hebben om acht uur afgesproken bij de Conoco. Zorg dat je er bent. Je krijgt één kans. Oké?'

'Oké. Ik weet alleen niet waar Skye is...'

'Skye hoeft er niet bij te zijn. Skye is een lastpak. Altijd zo negatief, begrijp je wat ik bedoel? Als je Skye meebrengt zou Pilate zich weleens kunnen bedenken.'

Henry slikte, krabde aan zijn neus en keek naar de man in het zwarte leer, die naar hem knipoogde. Hij wendde zich weer tot Kristen en zei: 'Ik zal er zijn.'

Ze deed een stap naar hem toe en drukte haar borsten tegen zijn borst. Hij wilde achteruitgaan, maar ze greep hem onderhands bij zijn

zaakje, kneep er een keer in en zei: ‘Ellen en ik verheugen ons erop.’ Daarna draaide ze zich om en liep weg, heupwiegend op haar hooggehakte laarzen.

Ellen zag eruit als een valse schooljuf, of een cipier, bedacht Henry toen hij om acht uur bij de Conoco aankwam. Dat kwam door het korte haar, dacht hij, kleine krulletjes, waar haar oren als twee handvaten uitstaken. Hij begon zich af te vragen of het wel verstandig was om met hen mee te gaan, maar het idee dat hij in een film zou spelen... Een echte film. Dan zou hij iemand zijn.

Ellen stond een Subaru-stationcar vol te tanken en Kristen kwam net de Conoco uit met twee grote papieren zakken met boodschappen, blijkbaar zo zwaar dat hij haar gespannen armspieren kon zien. Ze had een spijkerbroek aangetrokken vanwege de avondkilte, maar haar bovenlichaam was nog steeds naakt afgezien van de zwarte tape over haar borsten.

Ze stapten in de Subaru, Henry achterin met zijn rugzak en de boodschappen, de vrouwen voorin. Ellen startte de motor en Kristen, die op de passagiersstoel zat, sloeg haar arm om Ellens schouders en gaf haar een hartstochtelijke, natte tongzoen, waarbij ze Henry op de achterbank aankeek en Henry zijn blik afwendde.

Pas na tien seconden maakte Ellen zich van haar los, zette de auto in de versnelling en ze reden de stad door, langs de talloze bikers, de plattelandsmensen in pick-ups, de bebouwde kom uit en het heuvel-land in.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg Henry na een minuut of tien. De weg waarop ze reden werd niet verlicht. Ellen zei: ‘We hebben een kamp gemaakt, een paar kilometer buiten de stad. De filmset is in de wildernis. Want als je een cowboyfilm maakt mogen er geen telefoonpalen en bewegwijzering en dat soort shit in beeld komen. Dat moet je een eind van de bewoonde wereld doen.’

Ze reden nog een paar minuten door en Henry stelde Kristen de vraag die hem al een tijdje bezighield. ‘Heb je het niet koud?’

‘Hm, ja, nu je het zegt. Achter je in de bagageruimte ligt een shirt. Pak dat even voor me, wil je?’

Henry draaide zich om, keek over de leuning, zag het shirt, pakte het en gaf het haar. Kristen trok de tape van haar borsten, draaide zich om naar Ellen en vroeg: ‘En? Wat vind je ervan?’

‘Als we straks in het kamp zijn, zuig ik ze van je lijf.’

‘Misschien wil jij haar helpen?’ vroeg Kristen aan Henry.

‘Eh... dat weet ik niet,’ zei hij.

‘Weet je dat niet? Wat krijgen we verdomme nou?’

‘Volgens mij is hij gay,’ zei Ellen.

Kristen knikte. ‘Ja, hij ziet er gay uit.’

‘Ik ben niet gay,’ zei Henry, en hij keek naar buiten. Hij wenste inmiddels vurig dat hij bij Skye was gebleven.

‘Zo gay als wat,’ zei Kristen. Ze trok het shirt aan en knoopte het dicht. ‘Misschien kan hij Raleigh pijpen.’

Henry kromp ineen in de hoek van de achterbank. ‘Weet je, misschien kan ik beter uitstappen. Als je hier wilt stoppen dan ga ik wel lopend terug.’

‘Ah, welnee. Pilate wil je spreken over de film. We hebben beloofd dat we je zouden meebrengen, en als we dat niet doen krijgen we op onze falie.’

De weg begon alsmaar slechter te worden en was van een secundaire weg in een soort pad van zand en stenen veranderd. Ellen nam gas terug en ging steeds langzamer rijden, en Kristen zei: ‘Daar is de rots.’

Langs de kant van de weg lag een oranje rots in de vorm van een pompoen. Ellen sloeg rechts af en begon tegen de heuvel op te rijden. In het licht van de koplampen was nu helemaal geen weg meer te zien, maar Henry zag hier en daar wel bandensporen. Ze reden de heuvel over, sloegen links af, reden de volgende heuvel op en uiteindelijk zag hij oranje licht tussen de bomen door komen. Toen ze dichterbij kwamen bleek het een heel groot kampvuur te zijn.

‘We zijn er,’ zei Kristen. Ellen stuurde de Subaru langs een cirkel van auto’s en terreinwagens en stopte.

De twee vrouwen stapten uit, pakten de boodschappen van de achterbank en Henry, met zijn rugzak, liep hen achterna, tussen de bomen en een stel oudere auto’s door, naar een kampvuur waarvan de vlammen tot boven hun hoofd oplaaiden.

Henry keek omhoog en zag de hele Melkweg recht boven zich. Hij wankelde even maar bleef al lopende naar de hemel kijken. De sterren deden hem denken aan de lichtjes van L.A., als je vanaf de Santa Monica Mountains op de stad neerkeek.

‘We hebben hem,’ riep Ellen toen ze het kampvuur naderden.

Henry zag vijftien tot twintig mensen op kampeerstoeltjes bij het

kampvuur zitten, onder wie Pilate, die opstond en riep: ‘Hoera voor Henry de trekker, allemaal!’

‘Hoera!’ riepen de mensen bij het kampvuur, waarna Pilate naar hem toe kwam, zijn arm om Henry’s schouders sloeg en zei: ‘Fijn dat je kon komen. Hé, Raleigh, kom Henry eens gedag zeggen. En Bell, jij ook...’

De vier mannen kwamen om hem heen staan, steeds dichterbij hem, en Henry glimlachte maar probeerde hen tegelijkertijd van zich af te duwen, totdat Pilate zei: ‘Leg hem neer, niet te hard.’ De vier wierpen zich boven op hem, hij werd tegen de grond gewerkt en iemand zei: ‘Geef me de tape.’ Henry begon om zich heen te slaan, maar zijn armen werden vastgegrepen, dus probeerde hij van zich af te bijten, maar er werd een hand op zijn voorhoofd gelegd, zijn hoofd werd tegen de grond gedrukt en iemand plakte een strook tape over zijn ogen. Daarna rolden ze hem op zijn buik en hij werd compleet machteloos toen ze zijn armen met de tape achter zijn rug boeiden, zijn benen bij de enkels en de knieën, en uiteindelijk kreeg hij een strook tape over zijn mond om zijn geschreeuw te smoren.

Maar hij kon nog wel horen.

Hij lag kronkelend op de grond, sloeg met zijn achterhoofd tegen een boomwortel. Iemand begon te lachen en Pilate zei: ‘Kleed hem uit.’

Iemand had een mes of een scheermes, zijn kleren werden losgesneden en van hem af getrokken, zodat hij even later, op de tape na, spiernaakt was, en toen zei Pilate: ‘Kristen...’

‘Ik heb ze hier,’ zei Kristen, en ze sloeg iets van metaal tegen elkaar.

Henry werd over de grond gesleept, nogal ruw, over stenen, boomwortels en langs stekelige bosjes, tot iemand zei: ‘Ik moet de tape doorsnijden. Hou zijn armen vast.’

Even dacht Henry dat ze hem zouden bevrijden, en hij staakte zijn verzet toen iemand die hij niet kon zien de tape om zijn polsen doorsneed. Twee of drie mensen hielden zijn armen vast en toen hij ze probeerde los te rukken lukte dat niet. Hij werd met zijn rug tegen de ruwe stam van een pijnboom gedrukt en Pilate zei: ‘Hoger met die armen, nog hoger.’

Henry’s belagers wrongen zijn beide armen hoog boven zijn hoofd en hij werd opgetild, met zijn rug tegen de boom, totdat een vrouwenstem zei: ‘Zo kan ik er niet bij,’ en een mannenstem antwoordde: ‘Geef hier. Ik doe het wel.’

Ze spijkerden hem aan de boomstam vast. Met grote spijkers, dwars

door zijn polsen, net onder de muis van zijn handen. Henry schreeuwde, en schreeuwde en schreeuwde, maar veel geluid bracht hij door de tape over zijn mond niet voort.

Daarna verloor hij het bewustzijn.

Hij kwam ook weer bij, misschien een halve minuut later, hangend aan zijn handen boven zijn hoofd en zijn hele lichaam sidderend van de pijn.

Een vrouwenstem zei met hoorbare opwinding: 'Moet je die jongen zien. Echt. Kijk dan...'

Hij verloor het bewustzijn weer.